

Kapittel 1

 jeg fant mannen min i bunnen av trappa, prøvde jeg å gjenopplive ham før jeg i det hele tatt vurderte å kvitte meg med liket. Jeg presset ned det tønneformete brystet og blåste inn mellom de lilla leppene. Det var første gang på mange år leppene våre berørte hverandre uten at jeg følte vemmelse.

Jeg ga opp etter ti minutter. Frank Dubois var ikke lenger blant oss. Han så nesten ut som han sov der han lå, fredfull og stille, men Frank lagde mer støy når han sov enn når han var våken. ~~Helt ærlig, hadde jeg visst hvilken snorker han kom til å bli, hadde jeg aldri giftet meg med ham. Hadde jeg kunnet begynne om igjen, ville jeg ikke ha giftet meg med ham om han så sov fredfullt som en engel. Hadde jeg kunnet begynne om igjen, er det så mange ting jeg ville gjort annerledes.~~ Men da jeg så på Frank den dagen, så taus og umælende, hadde jeg ikke så mye imot ham. Det virket som et passende tidspunkt å ta farvel på. Jeg helte i en fingerbredde av Franks favorittbourbon, satte meg ned på stresslessen i kunstig semsket skinn og skålte for den døde.

I tilfelle du lurte: ~~Det var ikke meg. Jeg hadde ingenting~~ med Franks dødsfall å gjøre. Jeg har ikke noe alibi, så du må ta meg på ordet. Jeg var i dusjen da Frank døde. Så vidt jeg vet, falt han ned trappa helt av seg selv. Han hadde vært mye svimmel i det siste. Veldig beleilig, jeg er klar over det. Og jeg tviler på at han nevnte det for noen. Hadde jeg ventet på politiet og fortalt dem sannheten, kunne livet kanskje fortsatt som normalt. Minus Frank.

Jeg skjenket en drink til og gikk gjennom alternativene. Det første som falt meg inn, var å kvitte meg med liket. Så skulle jeg fortelle myndighetene at Frank hadde forlatt meg for en